

Primit 30 mai 2013

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE

Completul de 5 Judecatori Penal - 1

Dosar nr. 1919/1/2013

Stimata Doamna Presedinte,

Onorati Judecatori ai Inaltei Curti

Subsemnatul **NASTASE ADRIAN**, in calitate de recurent – intimat in prezenta cauza, am declarat, la 4 aprilie 2012, **RECURS** impotriva *Sentintei penale nr.474 pronuntata la 30 martie 2012 de Inalta Curte de Casatie si Justitie, Sectia penala*, apreciand ca este **NELEGALA** si **NETEMEINICA**.

Recursul a fost declarat in termen, cu respectarea disp. art.385³ alin.1 C.p.p.

Recursul a fost declarat impotriva unei hotarari care, potrivit legii, nu poate fi atacata cu apel si, ca atare, in considerarea lui ca recurs devolutiv, el nu este limitat la motivele de casare prevazute la art.385⁹ C.p.p., in vechea redactare, inainte de intrarea in vigoare a Legii nr.2/2013, inaplicabila cauzei de fata.

Dvs, ca instanta de recurs, sunteti obligati sa examinati intrega cauza, sub toate aspectele, inafara temeiurilor invocate si cererilor formulate de recurent, conform prev.art.385⁶ C.p.p.

De asemenea, recursul declarat impotriva sentintei mentionate se socoteste facut si impotriva incheierilor, conform prev. art.385¹ alin.3 C.p.p., asadar si impotriva Incheierii de sedinta din 24 noiembrie 2010 prin care instanta de fond a respins exceptiile si cererile privind neregularitatea actului de sesizare.

Preambul

Prin sentinta penala mai sus amintita, instanta de fond a dispus, in baza art. 194 alin. 1 si 2 C.pen. rap. la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 74 alin. 2 C.pen. si art. 76 alin. 1 lit. b) C.pen., condamnarea mea la pedeapsa de 3 ani inchisoare pentru savarsirea

infractiunii de santaj. Totodata, instanta a dispus suspendarea sub supraveghere a executarii pedepsei aplicate, pe durata unui termen de incercare de 6 ani, stabilit conform art. 86² C.pen.

De asemenea, in conformitate cu disp. art. 11 pct. 2 lit. a) rap. la art. 10 lit. a) C.pr.pen, completul fondului a dispus achitarea subsemnatului sub aspectul savarsirii infractiunii de luare de mita, fapta prevazuta de art. 254 alin. 1 C.pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen.

In fapt

Prin Rechizitoriul nr. 68/P/2008 din data de 03.05.2010, Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie – Directia Nationala Anticoruptie, Sectia de combatere a infractiunilor conexe infractiunilor de coruptie a dispus punerea in miscare a actiunii penale si trimiterea mea in judecata sub aspectul savarsirii infractiunilor de luare de mita in forma continuata, fapta prevazuta de art. 254 alin. 1 C.pen. cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. si santaj, fapta prevazuta de art. 194 alin. 1 si 2 C.pen. rap. la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000.

In descrierea situatiei de fapt, pe scurt, s-a retinut ca, in perioada 2002 – 2004, in calitate de Prim Ministru al Romaniei, avand atributii de coordonare a activitatii membrilor Guvernului, atributii de control in ceea ce priveste activitatea ministrilor si atributii de control asupra autoritatilor si institutiilor publice centrale si locale, prin aparatul de lucru al primului ministru, as fi primit, in mod repetat, foloase necuvenite, personal cat si prin intermediul sotiei mele Daniela Nastase, de la coinculpata Irina Paula Jianu. Motivul primirii acestor foloase ar fi fost reprezentat de numirea acesteia in functia de Inspector General de Stat la Inspectoratul de Stat in Constructii, dupa ce respectiva institutie a trecut in subordinea Guvernului, precum si pentru asigurarea unui statut care sa ii confere acesteia autoritate deplina in cadrul institutiei la conducerea careia se afla.

De asemenea, s-a retinut ca, in aceeasi perioada de timp si in aceeasi modalitate, as fi primit, in mod repetat, foloase necuvenite si de la martorul/denuntator Paun Ioan, in scopul numirii si mentinerii acestuia in functiile de Consul general si Sef al Consulatului General al Romaniei la Hong Kong, precum si pentru mentinerea in misiune permanenta in strainatate.

Tot in sarcina mea s-a mai retinut ca, pentru a ascunde presupusa savarsire a infractiunii de coruptie, in cursul anului 2006, dupa declansarea anchetei penale si in timp ce

detineam calitatea de deputat in Parlamentul Romaniei, as fi transmis martorului/denuntaor Paun Ioan amenintari, constand in darea in vileag a unor fapte imaginare si anume ca acesta ar fi lucrat sub acoperire pentru anumite institutii ale statului. Scopul urmarit ar fi fost acela de a-l determina pe martor sa retracteze declaratiile date in dosarul nr. 8/P/2006 si sa nu predea organelor de urmarire penala documentele doveditoare, in posesia carora se afla, cu privire la achizitionarea si importul unor bunuri din Republica Populara Chineza.

Dezvoltarea MOTIVELOR de RECURS

I. Instanta de fond nu s-a pronuntat cu privire la unele probe administrate ori asupra unor cereri esentiale pentru parti, de natura sa garanteze drepturile lor si sa influenteze solutia procesului, motiv de recurs perv.de art.385⁹ pct.10 teza finala C.p.p. cereri solicitate, atat cu ocazia examinarii regularitatii actului de sesizare al instantei, Rechizitoriul nr.68/P/2008 din 3 mai 2010 al Parchetului de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie – Directia Nationala Anticoruptie, cat si cu ocazia examinarii acestuia pe fondul cauzei, in timpul dezbaterilor.

Nici cu ocazia examinarii sentintei nu am regasit o motivare, in drept si in fapt, in legatura cu aceasta cereri si probe.

Punctul de pornire in aprecierea probatoriilor este Incheierea din 24.11.2010 care dispune: "*Chestiunea invocata nu pune insa in discutie regularitatea actului de sesizare, ci valabilitatea probelor stranse pe baza mijloacelor de proba ce nu au mai putut fi obiectiv administrate in cauza*" (f.5, para.3 Incheiere); „Prin urmare, aspectele invocate de aparare nu afecteaza in niciun fel valabilitatea actului de sesizare, urmand a fi avute in vedere in cadrul dezbaterilor si evalurii probatoriului cauzei” (fila 5, para.5 Incheiere)

Se urmeaza o practica constanta a instantei supreme conform careia "*instanta se pronunta aspra caracterului ilegal al mijloacelor de proba prin hotarare, dupa efectuarea cercetarii judecatoresti si dupa dezbateri*" (Decizia nr.13/8.01.2007).

Din acest punct de vedere va rog, sa observati urmatoarele :

a) In constituirea dosarului de urmarire penala, finalizat prin rechizitoriul in cauza de fata - Dosar 68/P/2008 – sunt inglobate acte de urmarire penala prin mijloacele extraprocedurale ale "xerocopierii" (procesul-verbal din 03.06.2009 ce indica temeiuri procedurale fara nici o legatura cu cauza) sau ale "atasarii" (procesul verbal din 17.08.2006 de "atasare" a dosarului 10/P/2006 la dosarul 8/P/2006);

Procedura – ca atare – este lovita de nulitate care afecteaza si substanta acestor acte. De altfel, nulitatea lor este constatata explicit, pentru alte considerente, prin Sentinta penala nr.611/2007 ramasa irevocabila prin Decizia nr.219/2007 a ICCJ.

Asa cum am aratat si in motivarea scrisa a exceptiilor invocate, contrar dispozitiilor Inaltei Curti, care a statuat ca actele de urmarire penala efectuate in cauza, cu nerespectarea dispozitiilor Legii nr.115/1999, sunt nule absolut, *Parchetul a mentinut aceste acte, in dosarul nr.68/P/2008, in integralitatea lor, sub forma actelor premergatoare sau chiar a unor acte de urmarire penala* (a se vedea, in acest sens, procesul-verbal din 3 iunie 2009, aflat in vol.11 u.p., filele 244-257, cu precizarea ca aceste file sunt cusute la inceputul dosarului, dupa opis).

De asemenea, la fila 4 a procesului-verbal din data de 16 iunie 2008, se mentioneaza, la ultimul paragraf, ca : „*Documentele existente in volumele nr.15, 30 si 32* (din dosarul nr.8/P/2006 – s.n.) *care au fost ridicate* (spre a fi atasate dosarului nr.27/P/2008 – s.n.) *au fost indosariate sub nr.68/P/2008* (procesul-verbal se afla in vol.2, fila 63).

In conditiile in care, potrivit art.197 alin.3 C.p.p. „...nulitatea prevazuta in alin.2 nu poate fi inlaturata in niciun mod” volume intregi de acte de urmarire penala din dosarul nr.68/P/2008 nu sunt altceva decat volumele, preluate din dosarul nr.8/P/2006, procedandu-se numai la schimbarea numarului volumului. Va rog, sa mai observati ca volumele 7 si 8, ale dosarului u.p. sunt preluate integral, cu acelasi numar, din dosarul nr.8/P/2006.

Tin sa subliniez ca exista numeroase inscrisuri financiar-contabile preluate, in mod evident, din dosarul nr.8/P/2006, ca si o serie de alte inscrisuri sub semnatura privata, care au fost folosite ca mijloace de proba in acel dosar, dar care acum se regasesc si dosarul nr.68/P/2008, desi *nu a mai fost facuta o readministrare a probatoriilor cu privire la ele, in prezenta cauza, si nicio mentiune cu privire la vreo procedura, prin care sa poata fi recuperate mijloace de proba, anulate printr-o sentinta a Inaltei Curti.*

Probele efectuate in dosarul “atasat” 10/P/2006 precum si xerografierile din dosarul 8/P/2006 trebuiau inlaturate din prezenta cauza, in urma cererii adresate instantei de fond!

Aceasta cerere expresa, esentiala pentru solutionarea cauzei, nu a capatat nicio rezolvare din partea instantei de fond, nici in Incheierea din 24 noiembrie 2010, nici in expozitivul Sentintei penale nr.474/30.03.2012.

Singura referire a instantei, cu privire la acest aspect, se face in Incheierea din 24 noiembrie 2010, cu mentiunea ca : "*In speta, din perspectiva de restituire a cauzei la procuror, in vederea refacerii urmaririi penale, numai omisiunea de refacere a actelor imperativ obligatorii, prevazuta de lege pentru sesizarea instantei, ar fi atras nulitatea rechizitoriului*"?!

Iata ca, *instanta* trimite aceasta problema (cererea mea) in faza dezbaterilor finale si pronuntarii in fondul cauzei (N.B.: nu se mentioneaza care sunt actele imperativ obligatorii, prevazute de lege), dupa care uita sa se pronunte cu privire la ea, desi era o cerere esentiala, de natura sa influenteze solutia procesului.

b) Ca urmare a Sentintei penale nr.611/2007, ramasa irevocabila prin Decizia nr.219/2007 a ICCJ, s-a pus problema *valorii procedurale* pe care o pot avea aceste acte.

Parchetul le-a considerat ca fiind acte "*premergatoare*", in pofida nulitatii care le afecteaza. Concluzia Parchetului este gresita!

Instanta de fond nu a cenzurat, in niciun fel, atribuirea acestei calitati respectivelor acte, de catre Parchet, ceea ce reprezinta o greseala de judecata, in contextul in care, eu am solicitat, expres, scoaterea lor din prezenta cauza, ca fiind nule absolut.

Indiferent daca au fost administrate in faza actelor premergatoare, ori in cursul procesului penal, ele au fost considerate si folosite de catre Parchet, in acuzarea mea, ca mijloace de proba.

Nulitatea constatata prin Sentinta penala nr.611/2007 ramasa irevocabila prin Decizia 219/2007 a ICCJ face parte din categoria nulitatilor prevazute de art 197 al.(2) C.p.p, neputand fi inlaturata in nici un mod .

In aceasta situatie, devin inaplicabile principiile conversiei actelor juridice si ale refacerii acestora! NB: *conversia actelor juridice* nu este o institutie reglementata in procedura penala.

Fata de aceasta cerere formulata de mine, *instanta ar fi trebuit sa se pronunte, in sensul admiterii ori respingerii ei, bineinteles motivadu-si pozitia, lucru pe care nu l-a facut.*

c) *Proba realizata prin inregistrare ambientala este nula, trebuind sa fie inlaturata, printre altele, intrucat la data efectuării (13/14.03.2006) nu exista temei legal pentru efectuarea sa.* Inregistrările in mediul ambiental au fost reglementate prin art. 91⁴ C.p.p, introdus prin pct.50 din Legea nr.356/2006, incepand cu 6.09.2006, asadar ulterior datei efectuării lor in cauza.

Ca ne aflam in prezenta unei institutii juridice noi o demonstreaza si Raportul comisiei juridice din Camera Deputatilor, la dezbaterea acestei legi, din care citam: "S-a reglementat expres o noua institutie privind inregistrarea audio sau video in spatii publice" (Raport, amendamente nr.crt.66).

Desi am mentionat expres acest aspect, atat in notele scrise depuse, cat si prin pledoariile orale ale avocatilor mei, instanta de fond nu s-a pronuntat in legatura cu el, singura mentiune facuta, total neprocedurala, fiind : „Inalta Curte constata ca nu este necesara o examinare separata a celorlalte obiectiuni si neregularitati invocate de aparare in sustinerea cererii privind nulitatea absoluta” (sentinta, fila 102, para.1).

Simpla afirmatie a instantei de fond ca nu mai este necesara examinarea separata a celorlalte obiectiuni si neregularitati, fara nicio alta apreciere in legatura cu acest aspect, *valoarea, in fapt, o nemotivare sau, mai bine zis, evitarea pronuntarii judecatorilor fondului cu privire la restituirea cauzei la procuror, conform disp.art.332 C.p.p.*

d) In baza disp. *art.64 alin 2 C.p.p* am solicitat instantei de fond *scoaterea din proces a inregistrarilor convorbirilor dintre mine si dl.Cretu Octavian, purtate la 13 si respectiv 14 martie 2006, ca probe obtinute si administrate ilegal* in considerarea concluziilor Raportului de expertiza criminalistica nr.341/07.11.2011 care stabilesc ca :

- ❖ *Inregistrările audio in litigiu nu sunt autentice;*
- ❖ *Nu au fost efectuate simultan cu evenimentele acustice continute;*
- ❖ *Nu se poate stabili cu certitudine daca inregistrările in litigiu contin eventuale interventii;*
- ❖ *Nu se poate stabili cu certitudine daca au fost efectuate sau nu cu echipamentul tehnic, prezentat de DNA – Serviciul Tehnic.*

Pe cale de consecință și *transcrierile acestor convorbiri*, deși certificate de procuror, *nu mai pot fi folosite în proces* în baza principiului *accessorium sequitur principale*.

Raportul de expertiză a stabilit cu certitudine că nu au fost îndeplinite toate cele trei condiții, recunoscute științific, pentru stabilirea autenticității și realității unor probe tehnice (înregistrările convorbirilor interceptate ambiental), în lipsa acestora *probatoriul fiind ilegal obținut și administrat*. În acest sens s-au pronunțat atât instanțele naționale cât și cele internaționale (vezi *EDF vs. Romania*) Astfel, Tribunalul apreciază: *O condiție evidentă pentru admisibilitatea unei probe este autenticitatea ei....În opinia Tribunalului, obligația de loialitate este absolută și în strânsă legătură cu disp.art.9(2)g, astfel încât, în circumstanțele actuale, împiedică admiterea noii probe în proces*" (Centrul Internațional pentru Soluționarea Litigiilor privind Investițiile - ICSID Dosar nr. ARB/05/13 - Dispoziția Procedurală nr. 3).

Fac precizarea că Parchetul a formulat *Obiecțiuni*, intitulate *Precizări*, la Raportul de expertiză criminalistică nr.341/07.11.2011 și chiar a solicitat prin Nota nr.2008/III-13/2011, la termenul din 29 noiembrie 2011, efectuarea unei noi expertize de către INEC, , ambele solicitări fiind însă respinse de instanța de fond în Încheierea din 31 ianuarie 2011, cu următoarea argumentație: "...între considerente și concluziile raportului de expertiză criminalistică întocmit în cauză nu există contradicții care să justifice refacerea raportului, argumentele invocate în susținerea cererii de contraexpertiză, nevizând lipsa de temeinicie a concluziilor formulate de expert, ci doar reflectarea unor divergente de păreri, de ordin strict tehnic, cu referire la metoda tehnică folosită de expert"

Cu toate acestea, în mod surprinzător, în motivarea hotărârii fondului, care se referă la condamnarea mea pentru săvârșirea infracțiunii de șantaj, *judecătorii folosesc mai multe pasaje din transcrierile convorbirilor purtate între mine și martorul Cretu, în datele de 13 și respectiv 14 martie 2006*. Exemplific în acest sens, pasajele redată la fila 98 a sentinței para. 4 – „Nu îmi lasă posibilitatea decât a unui atac care să meargă pe toate zonele” – și, respectiv, la fila 99 para. 2 – „Ori să gasesc o soluție convenabilă cu el, ori îl decreditez ca om. Nu am altă variantă”.

De asemenea, instanța de fond stabilește situația de fapt cu privire la evenimentele din 13 și respectiv 14 martie 2006, apelând, în mod direct, la înregistrările ambientale, declarate neautentice și nereale de către Raportul de expertiză criminalistică, amintit anterior. Exemplific în acest sens : „ Din respectiva înregistrare, *Înalta Curte reține că inițiativa întâlnirii din 13 martie 2006 a aparținut încl. Adrian Nastase și nu martorului Cretu*

Octavian, din dialogul ce marcheaza inceputul discutiei..." (sentinta, fila 97 para.5). In continuarea argumentarii, judecatorii mai mentioneaza : "...convorbirile inregistrate demonstreaza ca intreaga discutie a fost condusa de inculpatul Adrian Nastase.." (sentinta fila 97 para.7) si, in sfarsit, la aceeaasi fila, in ultimul paragraf se consemneaza: „Inregistrarea ambientala evidentiaza...”

Este evident ca, argumentele condamnarii mele s-au fundamentat, in masura covarsitoare, pe cele doua inregistrari ambientale si pe transcrierile acestora, care au constituit obiectul cererii mele, de inlaturare a lor din procesul penal, in baza disp.art.64 alin.2 C.p.p.

Acesta solicitare ar fi trebuit sa conduca la analiza probatoriului, cu privire la presupusa comitere a infractiunii de santaj, *numai in sensul evaluarii probatoriului testimonial* (declaratia mea, ale martorului/denuntator Cretu, ale denuntatorului Paun) si a *inscrisurilor depuse in dosar*.

Cum insa *judecatorii fondului nu s-au pronuntat cu privire la cererea mea*, care viza corecta stabilire a situatiei de fapt, cerere de natura a garanta dreptul meu la aparare si care influenta solutia procesului, apare, ca evidenta, greseala de judecata a acestora, care are un singur *remediu procedural* - admiterea recursului, casarea hotararii fondului si trimiterea spre rejudecare la sectia penala a Inaltei Curti.

e) Referitor la acest mijloc de proba mai invoc si faptul ca instanta de fond, a omis sa se pronunte in legatura cu alte doua nulitati procedurale:

- 1). una relativa, cu trimitere la prev art 197 alin. 1 si 4 C.pr.pen;
- 2). cea de a doua absoluta, cu trimitere la prev art 197 alin. 2 si 3 C.pr.pen.

1). *Nulitatea relativa* este incidenta autorizatiei provizorii de inregistrare a convorbirilor ambientale, purtate la 13.03.2006 de mine si martorul Cretu Octavian, care a fost emisa de procurorul de caz la data mai sus mentionata, prin ordonanta facandu-se, in mod abuziv, aplicarea prev art 91² alin 2 C.pr.pen.

Din actul de acuzare si cercetarea judecatoreasca de la fond rezulta ca, intre momentul in care martorul Cretu Octavian, la 10.03.2006 (data depunerii propriului denunt), a sunat si a vorbit cu martorul Mihaela Nistorescu si data 13.03.2006, ora 11, la care aceasta urma sa se intalneasca in sediul Camerei Deputatilor cu mine, au trecut mai mult de 48 de ore, situatie ce exclude *ab initio* conditiile de urgenta.

Exceptia impusa de textul de lege: "... in caz de urgenta, cand intarzierea obtinerii autorizatiei prev de art 91¹ alin 1 C.pr.pen. ar aduce grave prejudicii activitatii de urmarire penala" este de stricta aplicare, mai ales in aceasta materie a restrangerii unor drepturi.

Per a contrario – in speta nefiind realizate aceste conditii, procurorul avea obligatia de a obtine autorizatia de inregistrare, sus mentionata, exclusiv cu aplicarea prev art 91¹ alin 1 C.p.p, aceasta urmand a fi solicitata si eventual emisa de un judecator.

Nu putem crede ca procurorul de caz nu cunostea prevederile legale si, pe cale de consecinta, consideram ca acesta a procedat intr-o maniera nelegala, dandu-si seama ca daca ar fi utilizat varianta prev de art 91¹ alin 1 C.p.p, nici un magistrat nu ar fi emis, in acel moment si fara a exista vreun temei legal, o astfel de autorizatie.

Oricum, interpretarea disp.art.197 alin.4 C.p.p. trebuie facuta in spiritul tezei finale a acestui aliniat, in sensul in care *instanta ia in considerare din oficiu incalcarile, in orice stare a procesului, daca anularea actului este necesara pentru aflarea adevarului si justa solutionarea cauzei*.

2. Nulitatea absoluta a autorizatiei, emisa in conformitate cu prev art 91² alin 3 C.p.p. cu referire la prev art 91¹ alin 1-3 C.pr.pen, la data de 13.03.2006.

Asa dupa cum s-a mentionat anterior, dupa emiterea de catre procurorul de caz, in dimineata zilei de 13.03.2006, a unei ordonante provizorii si, ulterior inregistrarii primei discutii ambientale dintre mine si Cretu Octavian, DNA a solicitat validarea acesteia si emiterea unei noi autorizatii de interceptare, procedura obisnuita in materie, prevazuta de art. 91¹ alin. 1-3 C.p.p. asa cum era ea reglementata la 13.03.2006.

Textul de lege prevedea in mod expres ca: „... *autorizatia se da de catre presedintele instantei careia i-ar reveni competenta sa judece cauza in prima instanta*”, neprecizandu-se varianta delegatii de competenta, cu referire la o alta persoana, legal abilitata sa o emita. De abia prin intrarea in vigoare a Legii 356/2006, in sept. 2006, textul art 91¹ alin 1-3 C.p.p. a fost modificat prin art. I pct 47, folosindu-se sintagma „... *cu autorizarea motivata a judecatorului*”, eliminandu-se conditia ca acesta “sa fie presedinte al instantei competente care sa judece cauza in fond”.

Asa dupa cum rezulta din probele dosarului 8/P/2006 si ulterior 68/P/2009 la 13.03.2006 autorizatia a fost emisa de judecatorul Pandrea Anton care, la acea data, era Seful Sectiei penale a Inaltei Curti de Casatie si Justitie (membru CSM) dar nicidecum presedinte al instantei supreme.

f) In plus, cele doua inregistrari au fost facute la datele de 13 si 14.03.2006, fiind confirmate de ICCJ ca apartinand dosarului de urmarire penala a DNA nr. 8/P/2006. Din verificarea tuturor actelor de urmarire penala depuse in dosarul in care s-a intocmit Rechizitoriul din 13.11.2006 (Opis depus de DNA) rezulta ca *nu exista nici un act procedural care sa ateste ca procurorii DNA au inregistrat dosarul nr. 8/P/2006, la o anume data.*

Asa cum am precizat, pe cele trei denunturi inregistrate in dosarele nr. 9/P/2006, nr.10/P/2006 si nr.12/P/2006, s-a aplicat cate o stampila purtand numarul de dosar nr.8/P/2006 si datele de 12.04.2006 si, respectiv, 6.06.2006. Aceste stampile nu sunt insotite de rezolutii prin care sa se fi dispus inregistrarea in dosarul nr. 8/P/2006 sau dispunerea de masuri procedurale de catre procurorii DNA si nici nu poarta semnatura vreunui procuror DNA.

De altfel, si denunturile lui Paun Ioan si Octavian Cretu au numere de inregistrare modificate astfel incat ele sa apara ca fiind facute in Dosarul 8/P/2006.

In conditiile in care, dosarul 8/P/2006 nu a luat fiinta si nu a existat in conditii legale, toate actele procedurale efectuate in intervalul 7.02.2006 -13.11.2006 sunt lovite de nulitate absoluta, ele neputand constitui nici macar acte premergatoare.

Potrivit prevederilor art. 221 – 224 C.pr.pen. organul de urmarire penala, dupa ce este sesizat, poate sa dispuna efectuarea de acte premergatoare sau inceperea urmaririi penale.

Obligatia procedurala este ca organul de urmarire penala sa fie sesizat!

In cazul dosarului 8/P/2006, actul procedural de sesizare, care sa reprezinte dispozitia procurorului cu privire la data inregistrarii si masurile procedurale ce urmeaza a fi luate lipseste, sanctiunea procedurala fiind nulitatea absoluta a urmaririi penale.

Nici in legatura cu aceasta nulitate, invocata de mine cu ocazia dezbatelor in fondul cauzei, *judecatorii fondului nu s-au pronuntat*, multumindu-se sa constate ca nu este necesara o examinare separata a acestor nulitati privind mijloacele de proba administrate de parchet, *aceasta reprezentand, in fond, o ocolire intentionata a admitterii cererii mele de inlaturare a probatoriului administrat cu incalcarea dispozitiilor legale, care ar fi condus practic la o alta solutie in fondul cauzei.*

g) Declaratia lui Paun Ion a fost analizata numai in lumina compatibilitatii calitatii de martor cu cea de parte vatamata. Cu privire la acest aspect mentin concluziile puse deja, cu privire la imposibilitatea ca o persoana sa poata fi martor in propria cauza.

Ramane principiul conform caruia nimeni nu poate fi martor in propria cauza.

In literatura de specialitate se contureaza tot mai mult ideea ca, denuntatorul insusi trebuie sa-si dovedeasca denuntul – ca act de sesizare penala, el neputand fi dovada propriilor afirmatii. (Horia Diaconescu, Ruxandra Raducanu “*Reflectii cu privire la calitatea procesuala a denuntatorului*” Dreptul nr.10/2011; Florin Radu, Cristina Radu “*Consideratii referitoare la cumularea calitatilor de denuntator si martor*”).**** *cateva citate din lucrari*

Or, in cauza, *afirmatiile denuntatorului Paun Ioan trebuiau cenzurate sub aspectul credibilitatii lor, in conditiile in care acesta a avut, in prezenta cauza, urmatoarele calitati: faptuitor, invinuit, martor, denuntator si parte vatamata.*

Trebuie insa adaugat faptul ca, desi o practica a instantei supreme vorbeste de denuntatorul – martor, o astfel de constructie juridica este ambigua.

In orice conditii, in tot cuprinsul sentintei atacate, instanta de fond motiveaza, fara putere de convingere, de ce Paun Ioan poate fi audiat atat ca martor, cat si ca parte vatamata, in aceiasi cauza, in contextul unor fapte conexe.

Va rog, sa aveti in vedere pentru acest aspect si concluziile Opiniei exprimate de Prof. univ. dr. George Antoniu, Director stiintific onorific al Institutului de Cercetari Juridice al Academiei Romane, Presedintele Asociatiei Romane de Drept Penal, care, la 10 septembrie 2012, facea urmatoarea observatie : „*Avem indoieli asupra justetii procedeului folosit de organele de ancheta de a transforma un posibil invinuit in martor, spre a-l determina sa formuleze acuzatii la adresa inculpatilor. De asemenea, nu credem ca merita increderea acordata acestor asa zisi martori, preocupati sa-si acopere propriile ilegalitati decat sa exprime adevarul*”.

In concluzie, cu privire la toate aceste aspecte, invocate de mine in cursul cercetarii judecatoresti, cat si cu ocazia dezbaterilor in fondul cauzei, *instanta de fond nu s-a pronuntat asupra acestor cereri esentiale, de inlaturare din prezenta cauza a acestor probe ori de constatare a unor nulitati procedurale, cereri de natura sa garanteze dreptul meu la aparare si sa influenteze solutia procesului, eu fiind condamnat pentru savarsirea infractiunii de santaj.*

Remediul procedural il constituie disp.art.385¹⁵ pct.2 lit.c) C.p.p, a caror aplicare presupune :

- ✓ *Admiterea recursului;*
- ✓ *Casarea hotararii fondului;*
- ✓ *Trimiterea spre rejudecare a cauzei la instanta a carei hotarare a fost casata, respectiv Sectia penala a Inaltei Curti de Casatie si Justitie.*

II. Instanta de fond a comis o grava eroare de fapt, atunci cand a analizat vinovatia mea privind comiterea infractiunii de santaj, cu agravanta prev. de Legea nr.78/2000, avand drept consecinta pronuntarea unei hotarari gresite de condamnare, motiv de recurs prev. de art.385⁹ pct.18 C.p.p.

Instanta de fond a constatat ca acuzatia formula prin rechizitoriu este dovedita si ca ea constituie infractiunea de santaj, cu agravanta prevazuta in legea speciala, avand in vedere calitatea speciala detinuta de mine la momentul comiterii faptei, cea de Presedinte al Camerei Deputatilor a Parlamentului Romaniei.

Desi, declarativ, judecatorii fondului au afirmat ca si-au format convingerea pe declaratiile partii vatamate/denuntatorul Paun Ioan, pe declaratiile martorului/denuntator Cretu Octavian si pe „...*recunoasterea partiala a inculpatului Nastase Adrian.*”, *de facto*, ei au facut ample referiri la inregistrarile ambientale din 13 si respectiv 14 martie 2006, mijloace de proba obtinute si administrate cu incalcarea dispozitiilor legale.

Doresc sa mai fac comentariul ca nu puteam recunoaste nicio data o fapta nereala, de care sunt acuzat, nici macar partial, in contextul in care la urmarirea penala nu am dat nicio declaratie iar la instanta de fond am negat, permanent, comiterea unei fapte de santaj la adresa lui Paun Ioan. Astfel, in declaratia data la 27 februarie 2012 am mentionat: „*Personal, nu cred ca Ioan Paun a facut acele declaratii din proprie initiativa, ci in urma unui santaj, exercitat de DNA asupra sa. De altfel, in acel dosar, Ioan Paun a avut 5 forme de statut diferite: faptuitor, invinuit, denuntator, parte vatamata si martor.*”

Afirmatii in legatura cu inregistrarile au fost facute, atat la termenul din 31 ianuarie 2012, fiind consemnate in incheierea de sedinta de la acel termen, cat si in declaratia din 27 februarie 2012, insa lectura acestora nu conduce, niciun moment, la o asazisa *recunoastere partiala* intrucat eu am afirmat: „...*aceasta inregistrare este formata din mai multe fragmente. Prin urmare, in discutie nu este autenticitatea vocii, ci autenticitatea inregistrarii*

pe care apararea a inteles sa o conteste." (Incheierea din 31 ianuarie 2012 fil.9 para.2) sau: "Nu recunosc continutul inregistrarilor ambientale din 13 si 14 martie 2006 astfel cum acestea au fost redade in procesele verbale depuse la dosar, intrucat acestea sunt bruiate si redade trunchiat de organele de ancheta" (declaratia mea din 27 februarie 2012). Afirmatia mea este intarita inclusiv de martorul/denuntator Cretu Octavian care afirma:transcriptul nu cuprindea decat o redare partiala a inregistrarii si din acest motiv multe chestiuni discutate nu puteau fi intelese exact in logica convorbirii"

Cum, din pacate, instanta de fond a declarat, formal, ca nu le va lua in considerare insa, in fapt, le-a apreciat ca principale mijloace de proba impotriva mea, este evidenta pozitia mea subiectiva fata de acuzatia de santaj, pe care nu am recunoscut-o niciodata.

Cu privire la situatia de fapt, va rog, sa constatatati ca judecatorii fondului au stabilit-o eronat, prin interpretarea gresita si, uneori tendentioasa, a declaratiilor mele, ale martorului/denuntator Cretu Octavian si respectiv ale partii vatamate/denuntator, Paun Ioan.

Va supun atentiei numai cateva consideratii privind interpretarea neconforma cu realitatea a dialogurilor trunchiate si greu de auzit, pe care instanta de fond le-a avut in vedere atunci cand a apreciat ca m-as face vinovat de comiterea infractiunii de santaj impotriva lui Paun Ioan.

In acest sens, mentionez si urmatoarele aspecte:

- La 24.01.2006 Paun Ioan a fost citat in Dosarul 231/P/2004 al DNA in calitate de martor;
- La 3.02.2006 si 6.02.2006 Paun Ioan a dat doua declaratii in Dosarul 231/P/2004;
- DNA a inceput, la data de 7.02.2006, in Dosarul 8/P/2006 urmarirea penala pentru fapte de coruptie fata de mine, dar si fata de invinuitul Paun Ioan;
- **NB:** La acea data, din punct de vedere procedural, nu exista un act intocmit de procurori privind constituirea Dosarului 8/P/2006. DNA avea in lucru 4 (patru) dosare: 231/P/2004, 9/P/2006, 10/P/2006, 12/P/2006. Aceste dosare se aflau in lucru la procurorul sef serviciu Papici Lucian si procuror Mariana Alexandru. Dosarul 8/P/2006 apare, ca fiind inregistrat, abia la 12.04.2006 cand, pe denunturile inregistrate sub numarul 9 si 10 din 24.01.2006, se aplica cate o stampila cu data de 12.04.2006, fara a fi insotite de semnatura procurorului competent si rezolutia modificarii. Pe denuntul inregistrat sub numarul 12/P/2006, la 25.01.2006, se aplica o

stampila la data de 6.06.2006, cu nr. 8/P/2006, fara a fi insotit de semnatura procurorului competent si rezolutia modificarii;

- La data de 7.02.2006, DNA a cerut Parlamentului Romaniei incuviintarea efectuarii unei perchezitii la domiciliul invinuitilor Adrian Nastase si Daniela Nastase pentru a "*identifica posibile corpuri delict*" (obiecte de provenienta din China, evaluate la circa 100.000 dolari – *celebrele termopane*);
- La data de 7.03.2006, Camera Deputatilor a respins cererea de perchezitie, solicitata de ministrul justitiei de la acea vreme, Monica Macovei; in urma acestui *esec* DNA incepe ofensiva de „*convingere*” a lui Paun Ioan pentru a furniza acuzatii si probe impotriva familiei Nastase;
- La data de 9.03.2006, invinuitul Paun Ioan a depus un denunt impotriva familiei Nastase, in care pretinde ca aceasta i-ar fi dat o suma de cca. 700.000 de dolari pentru a cumpara bunuri din China;
- Cretu Octavian, „*bun prieten*” al invinuitului Paun Ioan, care nu avea nici o calitate procesuala in vreun dosar deschis de DNA impotriva lui Adrian Nastase, a depus la data de 10.03.2006, un denunt la DNA, la doar o zi dupa denuntul lui Paun Ioan, in care pretinde ca ar fi fost contactat de mine pentru a avea o discutie cu privire la declaratiile date de Paun Ioan la DNA.

Aceasta succesiune de evenimente releva ca, in realitate, procurorii DNA nu au emis printr-o aplicare gresita a legii „*ordonanta provizorie de interceptare a convorbirilor din data de 13.03.06*” ei, *in mod voit, prin provocare, l-au folosit pe Cretu Octavian care a incercat sa ma determine sa recunoasc savarsirea unor pretinse fapte penale, din acuzatiile mincinoase pe care le formulase la adresa mea invinuitul/denuntator Paun Ioan*, cu referire la „*sume de bani date acestuia, la importurile din China si implicit la obiectul material al infractiunii de luare de mita - servicii*”.

In acest context, judecatorii fondului nu iau de buna decat afirmatia martorului Cretu, cu privire la initiativa intalnirii si a subiectelor abordate, desi in declaratia din 27 februarie 2012, eu am prezentat o alta varianta, in sensul ca : „*Initiativa intalnirii din 13 martie 2006 a apartinut lui Cretu Octavian, chiar daca in debutul redarii dialogului apare afirmatia mea, conform careia i-am cerut lui O.Cretu sa trecem la subiect, intrucat acea redare a dialogului nu corespunde realitatii faptelor, in ceea ce priveste succesiunea discutiei. Mai exact, in procesul-verbal de redare nu apare prima parte a discutiei din acea zi pe care am avut-o cu Octavian Cretu - sa trecem la subiect nu inseamna ca eu am avut*”

iniativa intalnirii, ci explica, mai de graba, problemele si lipsa de timp cu care ma confruntam in acea perioada”

Cu evidenta, cum prevad disp. art. 356 lit. c) C.p.p., judecatorii fondului ar fi trebuit sa analizeze probele care au servit ca temei pentru solutionarea laturii penale a cauzei, inclusiv a celor care au fost inlaturate. Astfel, in cuprinsul motivarii nu exista niciun pasaj in care sa se faca si o analiza a declaratiei mele, in contextul celorlalte probe si, eventual, sa se inlature aceste afirmatii, singura mentiune fiind ca as fi recunoscut, partial, invinuirea. Aceasta mentiune nu poate acoperi insa o motivare corecta, in conditiile in care am explicat, deja, ca nu puteam recunoaste, nici macar partial, acuzatia de santaj.

Apare asadar, cu totul necredibila afirmatia martorului Cretu Octavian, cum ca, inca din data de 10 martie 2006, ar fi cunoscut obiectul discutiilor ce urmau a fi purtate pe data de 13 martie 2006, desi ele nu i-au fost aduse la cunostinta de nimeni. Cu atat mai ciudata apare atitudinea acestui martor care, in necunostinta de cauza si numai pe baza unor banuieli, a formulat deja un denunt impotriva mea, la 10 martie 2006, la sfatul unor „buni prieteni”, intre care se numara si avocatul Vilau.

A doua tema provocatoare pe care a dezvoltat-o *agentul provocator al DNA-ului*, Cretu Octavian, era „*teama*” pentru prietenului lui, Paun, „*atat in privinta situatiei sale materiale, cat si a sigurantei sale fizice*”, invocand o asa pretinsa amenintare de tip *mafiot*, facuta la adresa acestuia de fostul sau avocat, Aurel Ciobanu.

Inregistrarea din 13.03.2006 demonstreaza, fara echivoc, ca DNA, constatand ca nu exista nici un element de natura in a ma incrimina, l-a determinat pe Octavian Cretu sa introduca, la intalnirea din 14.03.2006, o tema noua si anume *tema Ciobanu*. In inregistrarea din 14.03.2006, este redata afirmatia lui Cretu Octavian privind propunerea avocatului Ciobanu, ca Ioan Paun sa paraseasca pentru un timp Romania.

Din transcrierea inregistrarii din 13.03.2006, rezulta ca martorul Cretu Octavian exprima nemul DumEAUSTITIE.ROtirea lui Paun Ioan privindu-l avocatul Ciobanu, care refuzase sa discute cu el, tratandu-l cu indiferenta. In acelasi timp, acesta ar fi fost nemul DumEAUSTITIE.ROt de faptul ca, in fata procurorilor DNA, s-a prezentat avocatul Gheorghe Diaconescu care si-a permis sa puna mai multe intrebari.

Raspunsurile mele sunt elocvente, in sensul ca acesta, nu numai ca nu a fost la curent cu presupusa propunere, dar nici macar nu si-a exprimat vreo parere, astfel incat incercarile lui Cretu Octavian, de a obtine un raspuns favorabil DNA-ului, nu s-au realizat.

O alta *tema* indusa de DNA, prin intermediul lui Cretu Octavian, in discutia din 14.03.2006, este *tema banilor din China*. Referirile la acesta problema facute de Cretu sunt ferm respinse de mine, la inceput cu ironie, propunand dezgroparea „*banilor ingropati in curtea ambasadei de socrul meu*” si ulterior, prin inlaturarea completa a acestei teze, ca urmare a administrarii probelor in cursul cercetarii judecatoresti.

In cursul acesteia s-a dovedit, fara putinta de tagada, ca in China sumele de bani lasate de familia Nastase aveau o cu totul alta destinatie. Martorii Barb Dana, Odobescu Dan, Corbeanu Smaranda, Anastasescu Marieta au declarat, cu lux de amanunte ca, sumele de bani lasate in China erau de ordinul miilor si nu al sutelor de mii de USD si aveau destinatia acoperirii unor cheltuieli de transport, pentru medicii chinezi care s-au deplasat in Romania si achizitionarea de medicamente, necesare tratamentului mamei sotiei mele, aflata intr-o lunga si grava suferinta.

Eu apreciez ca, intreaga urmarire penala a fost efectuată cu incalcarea principiului loialitatii administrarii probelor: “care interzice utilizarea oricarei strategii sau manopere ce are ca scop administrarea, cu rea credinta, a unui mijloc de proba sau care are ca efect provocarea comiterii unei infractiuni, in vederea obtinerii unui mijloc de proba, daca prin aceste mijloace se aduce atingere demnitatii persoanei, dreptului acesteia la un proces echitabil sau la viata privata.” (a se vedea M.Udroiu si O.Predescu – *Jurisprudenta Curtii Europene a Drepturilor Omului cu privire la agentii provocatori* publicata in revista Dreptul nr. 1/2005).

Mai mult, procurorii l-au determinat pe martorul/denuntator Cretu Octavian sa poarte tehnica de inregistrare, ascunsa, la intalnirea cu mine, l-au instruit, in sensul provocarii mele la discutii care sa conduca la conturarea unei eventuale vinovatii in privinta mea si l-au incurajat in aceasta atitudine prin insotirea lui, la locul intalnirii, de catre un ofiter de politie judiciara.

In textul art.68 alin.2 C.p.p. se prevede: “este oprit a determina o persoana sa savarseasca sau sa continue savarsirea unei fapte penale, in scopul obtinerii de probe”.

Din pacate, judecatorii fondului, desi aveau la indemana acest remediu procedural si o reglementare clara, in sensul in care, la 13 si respectiv 14 martie 2006, nu erau permise inregistrarile ambientale, au preferat sa nu se pronunte in legatura cu cererile mele de inlaturare a acestora si au validat, prin condamnarea mea, mijloace de proba nelegale.

Doresc sa remarc ca textul de lege mentionat nu distinge intre, asa-zisa *provocare politieneasca*, din partea organelor de urmarire penala si provocarea *oricarei persoane private* - in prezenta cauza denuntatorul – in scopul obtinerii de probe care sa conduca la incriminarea faptuitorului.

In doctrina se nuanteaza sintagma "*a determina*" aratandu-se: " ... *a determina presupune atat o instigare la comiterea infractiunii (indemn, incurajare) cat si provocarea sub forma vicleniei, inselaciunii, in urma careia persoanei i se sugereaza, in mod neechivoc, savarsirea infractiunii*" (a se vedea Amalia Cecilia Moleanu – *Probativitatea in materia infractiunilor de coruptie. Provocarea Martorului denuntator*)

Atat in doctrina cat si in practica judiciara se retine ca *exista instigare ori de cate ori, organele de urmarire penala, nu se limiteaza la a cerceta in mod pasiv activitatea infractionala, ci exercita o asemenea influenta asupra persoanei vizate incat incearca sa o determine la savarsirea unei fapte penale, cu scopul de a constata o infractiune, respectiv de a obtine probe*. Este chiar situatia din prezenta cauza cand probabil, procurorul anchetator a apreciat ca probele stranse pana la acel moment nu erau destul de convingatoare si, de aceea, a apelat, atat la denuntatorul Paun Ioan, pus sub o presiune mare prin inceperea urmaririi penale impotriva lui la 7 martie 2006, cat si la "*prietenul*" sau, Cretu Octavian, celalalt denuntator din cauza, de care era legat prin afaceri, desfasurate in China, chiar daca statutul diplomatic ii interziceau acest lucru.

Un astfel de comportament al procurorului cat si al denuntatorului au fost sanctionate si in cauza *Allan c. Regatul Unit* din 05.11.2002 in care Curtea a retinut ca *declaratiile denuntatorului nu au fost spontane si neprovocate, ci induse prin interogatoriul insistent al procurorului, cu scopul precis de a obtine probe*.

Din pacate, astfel de "*comportamente*" procesuale ale procurorilor sunt din ce in ce mai frecvente si au constituit preocuparea Consiliului Superior al Magistraturii care, la 31.07.2008 a solicitat Ministrului Justitiei luarea unor masuri legislative, de urgenta, care sa reglementeze institutia "*agentilor provocatori*" intrucat: "*interesul public nu poate justifica utilizarea de evenimente obtinute ca urmare a unei provocari politienesti. Loialitatea este o trasatura a actiunii de strangere a probelor ce are ca scop pronuntarea unei hotarari penale legitime, cu respectarea drepturilor omului si a demnitatii actului de justitie. Principiul loialitatii in administrarea probelor interzice utilizarea oricarei strategii sau manopere ce are ca scop sau efect provocarea comiterii unei infractiuni sau obtinerea unui mijloc de proba prin manopere dolosive, avand ca scop respectarea, in cadrul procesului penal, a*

principiului aflării adevărului, precum și a dreptului persoanei la un proces echitabil sau la viața privată.”

Deși concluzia CSM, din adresa menționată, conținea indemnul pentru Ministrul Justiției, de la acea vreme, de a analiza oportunitatea alinierii legislației procesual penale române la jurisprudența CEDO, nu am remarcat, nici în ceea ce-l privește pe procurorul anchetator, dar, cu regret o spun, nici în ceea ce privește practica judiciară în materie, înțelegerea acestei oportunități.

Cu regret constat că, nici judecătorii fondului, nu au făcut excepție de la această practică.

În continuare, vă voi supune atenției câteva *aspecte legate de abordarea tehnic-juridică a infracțiunii de santaj*, în contextul faptelor analizate de instanța de fond.

Astfel, vă rog, să rețineți că:

- *nu am afirmat niciodată*, în convorbirile purtate în 13 și respectiv 14 martie 2006 cu martorul/denuntator Cretu Octavian, și nici cu vreo altă ocazie, anterioară sesizării DNA-ului, *ca voi face vreo dezvaluire publică referitoare la partea vatămă/denuntator Paun Ioan*, care să aibă consecințe “compromitatoare” față de acesta și/sau familia sa;
- *nu stiam absolut nimic referitor la posibila “amenințare de tip mafiot” la adresa lui Paun Ioan făcută de avocatul acestuia, Ciobanu* și, de altfel, am explicat modul în care Octavian Cretu a introdus această „temă” în convorbirea din 14.03.2006 și de ce ea nu poate constitui o probă în santaj;
- din declarația mea, a martorului/denuntator Cretu Octavian și dintr-o probă nelegal obținută (înregistrările ambientale din 13 și 14.03.06) rezultă că i-am relatat interlocutorului meu, agentul provocator Cretu Octavian, intenția inculpatei Jianu Paula Irina “de a face public faptul că Paun Ioan este ofiter acoperit al Serviciului de Informații Externe”;
- în declarația dată în cursul cercetării judecătorești, la 27 februarie 2012, inculpata Jianu Paula Irina, a confirmat faptul că, în perioada februarie-martie 2006, aflându-se în sediul DNA în prezența avocaților, a afirmat că Paun Ioan este o persoană fără credibilitate, că acuzațiile pe care i le-a adus sunt mincinoase, în susținerea acestor considerații invocând și afirmațiile publice ale acestuia, din 2003, din China, când a spus că este ofiter acoperit SIE; Astfel: „Ulterior, în martie 2006, după ce am fost

chemata la DNA si am aflat care era obiectul acuzatiilor legate de importurile din China, am fost atat de revoltata, incat, atunci cand am iesit pe hol, am spus cu glas tare ca voi face publica informatia obtinuta chiar de la Paun Ioan, ca acesta este ofiter SIE, sub acoperire. Aceasta afirmatie a mea a fost auzita de avocatul meu si de ceilalti avocati care erau acolo, avocatul meu sfatuindu-ma sa tac, ca totul se inregistreaza si ca este bine sa nu fac aceasta dezvaluire”;

- **intentia de devoalare facuta de inculpata Jianu Paula Irina, fara vreo legatura cu mine**, nu avea in vedere exercitarea unui santaj la adresa lui Paun Ioan ci doar **decredibilizarea** acestuia ca, faptuitor, invinuit/denuntator, martor– exclusiv **cu referire la acuzatiile mincinoase aduse acesteia in cauza penala ce se instrumenta la DNA**;
- tot in declaratia din 27 martie, coinculpata Jianu Paula Irina arata si in ce context a luat cunostinta de informatia la care am facut referire anterior. Astfel, ea arata : „*In cea de-a doua vizita pe care am facuta d.Nastase si Smaranda Corbeanu, am fost insotite in unele locuri de Paun Ioan si sotia lui. Atunci, in timp ce era la o masa, Paun Ioan s-a adresat Danielei Nastase si i-a spus, cu glas tare, ca era ofiter SIE, dezvaluire pe care i-a facut-o pentru ca Daniela Nastase sa nu afle de la alte persoane, asa s-a exprimat*”;
- in declaratia data la urmarirea penala, la 18 iulie 2006, in dosarul nr.8/P/2006 (depusa de mine cu ocazia dezbaterii fondului) **martora Corbeanu Smaranda a confirmat sustinerile inculpatei Jianu Paula Irina**, in sensul ca: „*Tin minte ca intr-o discutie la restaurant domnul Paun a confirmat ca este ofiter si ca a fost racolat in facultate, cand preda la facultate. La aceasta discutie a mai participat sotia domnului Paun, Mihaela Paun, Daniela Nastase si Irina Paula Jianu*”, situatie in care este evident ca, **orice “devoalare” a calitatii de ofiter acoperit, SIE, a lui Paun Ioan**, facuta in anul 2006 de Irina Jianu sau orice alta persoana, **nu mai putea fi o dare in vileag** pentru ca aceasta fusese facuta, cu 3 ani inainte, de insasi partea vatamata/denuntatorul Paun Ioan. NB: martora Smaranda Corbeanu a dat declaratie si in prezenta cauza, la termenul din 5 octombrie 2011, insa nu a relatat acest aspect, nefiind intrebata in legatura cu el; in masura in care veti incuviinta reaudierea martorei, se vor putea adresa intrebari si in legatura cu aceasta imprejurare;
- la 13 respectiv 14 martie 2006 **eu nu am facut altceva decat sa-i relatez agentului provocator Cretu Octavian, aceasta situatie, de care luasem cunostinta de la**

avocatul meu, Gheorghe Diaconescu, prezent la discutia cu ceilalti avocati, la sediul DNA;

- in plus, *Cretu Octavian a declarat, cu ocazia audierii lui de catre judecatorii fondului, la 22 iunie 2011: "...ca nu am avut senzatia ca Adrian Nastase sa-l fi santajat pe Paun Ioan"*
- *partea vatamata/denuntatorul Paun Ioan a luat cunostinta, in mod direct, de inregistrările din 13 respectiv 14 martie 2006 doar cu ocazia audierii sale ca parte vatamata in instanta;* pana in acel moment si-a bazat acuzatia de santaj, la adresa mea, numai pe relatarea telefonica si ulterior verbala pe care i-a facut-o martorul denuntator Cretu Octavian, precum si pe relatarile din Rechizitoriului dat in dosarul nr. 8/P/2006, respectiv in luna noiembrie 2006; in declaratia data la termenul din 10 februarie 2012 Paun Ioan arata: "*In timp ce ma afluam in China am fost sunat de O. Cretu care mi-a spus, textual, ca s-a intalnit cu Adrian Nastase...O.Cretu nu mi-a spus ca fusesera inregistrate convorbirile in mediul ambiental, purtate cu Adrian Nastase...nu am ascultat nicio data inregistrarea ambientala dintre A. Nastase si O. Cretu, cu exceptia audierii care a avut loc la 31 ianuarie 2012"*

In concluzie, daca Paun Ioan s-a considerat santajat, autorul unei astfel de fapte poate fi exclusiv DNA –ul, care l-a cercetat ca invinuit, in dosarul nr.8/P/2006, pana la intocmirea Rechizitoriului din acel dosar, cand s-a dispus scoaterea lui de sub urmarire penala privind infractiunea de dare de mita. Motivul imaginar, invocat de procuror, a fost acela al constrangerii psihice la care a fost Paun, cu scopul exclusiv de a nu isi retracta acuzatiile mincinoase, facute prin denuntul din 9.03.2006, la adresa familiei Nastase.

Acesta este, in fapt, mecanismul juridic al santajului, cu iz de legalitate, practicat de DNA pentru a fabrica acuzatii impotriva mea.

Va mai supun atentiei urmatoarele aspecte:

- din relatarile persoanelor audiate – denuntatorul Paun Ioan, martorul/denuntator Cretu Octavian si cu mine – nu rezulta niciun element care sa conduca la concluzia ca, la aceste intalniri, s-au proferat amenintari privind darea in vileag a unor fapte imaginare. Asa cum s-a stabilit in cauza, partea vatamata a facut cunoscut coinculpatei Jianu, in prezenta dnelor. Smaranda Corbeanu, Daniela Nastase si a propriei sotii, ca este ofiter in cadrul SIE si are o misiune acoperita de o functie diplomatica, in cadrul Ambasadei Romaniei la Beijing. Martorul Cretu a confirmat,

indirect, atunci cand a afirmat ca, prin dezvaluirea pe care intentiona sa o faca inculpata Jianu, *avea sa deschida cutia Pandorei*:

- din declaratiile mele a rezultat, fara echivoc, ca nu am proferat nicio amenintare la adresa lui Paun ci ca, am incercat sa-l determin, sa spuna adevarul in cauza, asa cum facuse cand a declarat ca martor la DNA, *decredibilizarea de care am amintit referindu-se la declaratiile date, mai intai ca martor si apoi ca invinuit*, in contextul in care mi-am exprimat revolta fata de Paun Ioan, fara a pune in aplicare acea afirmatie; de altfel, lucrurile sunt clare in conditiile in care, la un interval de numai cateva minute, *Paun a fost audiat la DNA, la 18.06.2009, ca martor, in intervalul 8:30 – 11:15 si apoi ca parte vatamata, in intervalul 11:45 – 12:30*. Prin Rechizitoriul nr.8/P/2006 din noiembrie 2006 el fusese scos de sub urmarire penala si transformat in martor (denuntator); in plus, martorul/denuntator, Cretu Octavian, declara: “...Precizez ca A. Nastase nu a proferat nicio amenintare la adresa mea sau a lui Paun Ioan.. A. Nastase nu a rostit o amenintare directa si personala in ceea ce priveste dezvaluirea datelor compromitatoare cu privire la partea vatamata”;
- in plus, *analizand, in sine, componenta amenintarii, in sensul urmarilor ei*, cu referire la afirmatiile lui Paun Ioan si Cretu Octavian, privind viata si cariera profesionala a partii vatamate/denuntatorul Paun Ioan, *va rog, sa analizati critic afirmatiile martorului/denuntator Cretu* care afirma: „*Toate aceste elemente care imi fusesera comunicate, de catre partea vatamata Paun, m-au facut sa cred ca se afla intr-un real pericol, sens in care nu trebuie uitat ca, desi se schimbase de curand regimul politic, erau in functii oameni numiti de A. Nastase, inclusiv la DNA*”; credibilitatea unei asemenea informatii este data inclusiv de faptul ca „*oamenii mei de la DNA*” sunt cei care m-au hartuit peste 8 ani de zile, in 25 de dosare penale, si au dispus trimiterea mea in judecata, in trei dosare, ultimul fiind cel aflat in fata dvs.;
- nu trebuie uitat ca, in acea perioada, martie 2006, au avut loc evenimente la care m-am referit anterior, respectiv cererea de perchezitie domiciliara facuta Parlamentului Romaniei; in afara faptului ca *la inceputul lunii ianuarie 2006 m-am auto suspendat din functia de presedinte executiv al PSD*, la 13 martie 2006, data la care a avut prima mea discutie cu Octavian Cretu, s-a desfasurat o sedinta a Biroului permanent PSD, in cadrul careia s-a discutat retragerea mea din functia de Presedinte al Camerei deputatilor; *la data de 15 martie, mi-am anuntat demisia din functia de Presedinte al Camerei deputatilor*, informatie facuta publica si in cadrul plenului Camerei, la data de 16 martie 2006; oricum, acest lucru era de notorietate si este

relevat cu *lux de amanunte in presa de la acea perioada*; cum oare mai puteam exercita o eventuala influenta asupra unor institutii ale statului, in calitatea mea de *al treilea om in stat*, lucru pe care, oricum, nu l-am facut niciodata?

- va rog, sa aveti in vedere ca, in declaratia din 27.02.2012, am confirmat faptul ca *este de notorietate, in lumea diplomatica internationala, ca anumite functii diplomatice se folosesc pentru acoperirea activitatii unor ofiteri, ai unor servicii speciale, care actioneaza in strainatate, in conformitate cu principiile apararii intereselor de securitate nationala* si ca, aceasta activitate nu este infamanta si indeobste este cunoscuta de serviciile speciale ale statului unde isi desfasoara activitatea; in aceiasi declaratie am precizat : „Eram ingrijorat de un eventual scandal diplomatic, care ar fi rezultat din dezvaluirea acestei informatii, de catre Irian Jianu, si am incercat sa protejez o tema sensibila pentru institutiile romanesti, de altfel, cred ca rezulta foarte clar din convorbirea cu O.Cretu ca eu nu am facut decat sa ii transmit intentiile Irinei Jianu si, sigur, avand un anumit tip de experienta in relatiile diplomatice, mi-as fi dorit ca un astfel de scandal sa nu se produca, cu atat mai mult cu cat, in aprilie 2006, Presedintele Romaniei urma sa mearga la Shanghai, pentru un targ international; in aceste conditii care sunt faptele compromitatoare cu care era amenintat? Raspunsul este simplu – nu exista astfel de fapte !

- *chiar daca as fi avut acces la informatia oficiala, niciodata nu as fi putut sa fac publica o asemenea informatie*, avand in vedere ca *aveam obligatia legala de a nu divulga informatii de asemenea natura*; in acest sens a declarat si martorul/denuntator Cretu care a afirmat : "*Personal nu am luat in considerare aceasta afirmatie a lui Nastase avand in vedere ca daca cunostea respectiva informatie din calitatea pe care o exercita si daca aceasta avea natura unei informatii clasificate, secret de serviciu si-ar fi adus prejudicii siesi inainte de a-l afecta pe Paun or, pe A. Nastase nu-l pot acuza de lipsa de inteligenta*"

- eu *nu am avut nicio posibilitate de a influenta cariera diplomatica a lui Paun Ioan*; va rog, sa observati ca MEC, prin *Memorandumul nr.540923/16.02.2006*, a dispus *suspendarea temporara* a reprezentantului MEC la Shanghai "Ca urmare a faptului ca dlui. Ioan Paun i s-a schimbat incadrarea, din cea de martor in cea de invinuit in dos. pen.nr. 8/P/2006"; era o masura legala in conf. cu disp. art. 48 din Legea nr. 269/2003 care reglementeaza Statutul Corpului Diplomatic si nu s-a datorat in niciun mod dezvaluirilor mele sau a unei presupuse amenintari, ci schimbarii calitatii procesuale a lui Paun, facuta de DNA; de asemenea, la data de 31 mai 2005 incetase

detasarea lui Paun Ioan, de la MEC la MAE, iar el si-a reluat activitatea la MEC, in functia de consilier clasa I, fara interventia mea si fara sa existe vreo obligatie legala de retrimiteri in misiune, in strainatate din partea angajatorului; de aceea apare ca fara acoperire afirmatia acestuia ca, la emiterea Rechizitoriului in dos. 8/P/2006, in noiembrie 2006, s-ar fi produs scoaterea lui din personalul diplomatic si producerea efectiva a unui prejudiciu.

- va mai rog, sa observati ca **suma de 118.650 USD**, "corp delict" in acest dosar, adusa prin curier diplomatic din China de denuntatorul Paun Ioan si predata DNA, cu mentiunea expresa ca aceasta a fost "primita de sotul meu, Paun Ioan, in perioada august 2002 – februarie 2004 de la Dana si Adrian Nastase, in vederea achizitionarii unor bunuri din China" (vezi procesul verbal, intocmit la 05 septembrie 2006, in dos. nr. 8/P/2006), nu **a fost consemnata** in acest dosar, ci **in dosarul nr. 514/1/2009 al ICCJ Sectia penala – dosar "Trofeul Calitatii" unde s-a pus sechestru asupra acesteia**; am depus in dosar acte oficiale din care rezulta ca o mare parte din bancnotele depuse la DNA, cu afectatia „*apartinand lui Adrian Nastase si Daniela Nastase*”, au fost emise si puse in circulatie ulterior datei la care se pretinde, de catre denuntatorul Ioan Paun si sotia acestuia, ca ar fi fost primite de la familia Nastase; Ioan Paun a depus in dosar un inseris personal olograf, pe care l-a intitulat *decont* – fara a avea aceasta calitate, el nefiind confirmat prin semnatura de alta persoana – in care se sustine ca, in luna august 2004, in posesia acestuia a ramas suma de 184.000 dolari?! Intrebarea care se pune, in mod firesc, este de ce a depus doar 118.000 dolari in septembrie 2006? Si, mai ales, cum se explica primirea in 2004 a unei sume de bani in valuta, din care 225 de bancnote sunt tiparite in perioada mai 2004 – august 2005 ?

Sumarizand aceste argumente, prin raportare la elementele constitutive ale infractiunii de santaj, in forma agravanta, prev.de art.194 alin.2 C.pen. (raportarea la disp.art.13¹ din Legea nr.78/2000 are in vedere numai inasprirea pedepsei) apreciez ca niciunul dintre aceste elemente nu se regasesc in cauza.

Astfel:

➤ **cu privire la elementul material al infractiunii – constrangerea prin amenintare**, am demonstrat ca nu exista nicio proba care sa conduca la ideea vreunei amenintari, directe sau indirecte, declaratia mea si a martorului/denuntator Cretu Octavian fiind convergente din acest punct de vedere – eu am declarat: „Nu l-am santajat pe Paun

Ioan, direct sau indirect, pentru darea in vileag a unei fapte reale sau imaginare, in scopul de a obtine declaratii favorabile mie, sotiei sau altei persoane...singurul lucru pe care l-am facut a fost acela de a-mi exprima nedumerirea cu privire la schimbarea declaratiilor la DNA si nu am stiut care a fost ratiunea schimbarii de pozitie" in timp ce Cretu declara: „A. Nastase nu a rostit o amenintare directa si personala in ceea ce priveste dezvaluirea datelor compromitatoare cu privire la partea vatamata...inculpatul a formulat o exprimare neutra, lasand sa se inteleaga ca se putea face o asemenea dezvaluire, fara a circumscrie autorul dezvaluirii” NB: presupunerea, impresia sau supozitia martorului/denuntator nu are valoare de proba in procesul penal, mai ales in contextul in care, pozitia lui procesuala dubla – martor in cauza in care a formulat un denunt, impune o analiza mai exigenta din perspectiva credibilitatii si interesului lui procesual; in aceleasi conditii trebuie analizata si declaratia partii vatamate/denuntator Paun Ioan unde, interesul procesual este si mai evident, intrucat scoaterea lui de sub urmarire penala pentru comiterea unor infractiuni grave s-a facut prin Rechizitoriul din dosarul nr.8/P/2006, rechizitoriu prin care eu am fost trimis in judecata; trocul procesual apare cu evidenta si trebuie sanctionat de Dvs!!!;

➤ **cu privire la constrangerea morala** (adica orice activitate de natura sa inspire o temere santajatului, punand-o in situatia de a nu mai avea resursele morale necesare pentru a se opune pretentiilor faptuitorului) – aceasta nu poate exista in cauza, din considerentele deja amintite, intrucat, chiar daca ar fi existat, ea nu s-a concretizat, atat timp cat Paun Ioan a recunoscut, in anul 2003, apartenenta sa la SIE, in mod public si de buna voie, lucru confirmat in trei declaratii ale Danielei Nastase, Irinei Paula Jianu si Smarandei Corbeanu; in plus, chiar denuntatorul Paun Ioan a recunoscut ca efectele negative asupra carierei sale profesionale s-au produs, subsecvent publicarii rechizitoriului, in care a fost si el cercetat, in calitate de invinuit;

➤ **cu privire la latura subiectiva a infractiunii** – intentia directa caracterizeaza aceasta infractiune de pericol, ceea ce nu se poate concretiza in prezenta cauza avand in vedere ansamblul probator si explicatiile date de mine, privind atat pozitia mea subiectiva fata de ancheta in care eram inclus, cat si dorinta mea, explicita, de a evita un eventual scandal diplomatic, care s-ar fi declansat daca Irina Paula Jianu ar fi facut publice afirmatiile auzite chiar din gura presupusului santajat, Paun Ioan; latura subiectiva include si scopul dobandirii, in mod injust, a unui folos pentru sine sau pentru altul, aspect inexistent in prezenta cauza; acuzatia formulata, referitoare la santajarea lui Paun Ioan, cu scopul de a schimba declaratiile, cu privire la sumele de bani primite sau trimise in China ori cu privire la nepredarea unor documente, considerate de parchet incriminatoare la adresa mea si a sotiei

mele, detinute de acesta, nu se sustine atat timp cat martorul/denuntator Cretu afirma: „Precizez ca A. Nastase nu mi-a indicat in ce anume mod dorea ca partea vatamata sa-si schimbe depozitiile la DNA...”

➤ *cu privire la urmare imediata - folosul, injust, pentru mine sau pentru altul* nici acest element nu poate fi regasit, atat timp cat in cauza nu am solicitat denuntatorului Paun Ioan obtinerea unor declaratii favorabile mie, sotiei sau Irinei Paula Jianu si am declarat: „Consider ca schimbarea de pozitie a lui Paun Ioan s-a facut in scopul de a-si mentine postul la misiune in strainatate, fapt pe care l-a apreciat gresit avand in vedere si evolutia ulterioara a lucrurilor, in anii 2006 sau 2007 cand eu nu mai puteam influenta nici macar ipotetic traseul lui profesional, fiindu-i refuzata orice misiune in strainatate”

➤ *cu privire la darea in vileag a unei fapte, chiar imaginare, compromitatoare pentru denuntatorul Paun Ioan – eventuala lui calitate de ofiter SIE, cu misiune in strainatate, lipseste elementul de compromitere*, atat timp cat Serviciul de Informatii Externe este o institutie abilitata a statului, cu scopuri si activitati legale, chiar daca nu sunt publice si cu activitate cunoscuta, la nivel diplomatic, de serviciile de informatii ale statelor straine, care procedeaza in acelasi fel in Romania. In aceasta ordine de idei se naste intrebarea justificata: Poate fi considerat rusinos sau imoral comportamentul unei persoane, agent al statului cu misiuni informative, in societate sau in cadrul unor institutii? Desigur ca NU ! *A afirma despre cineva ca este agent secret care lucreaza sub acoperire nu inseamna a-l compromite, ci exprima o realitate.* Faptul ca partea vatamata ar fi putut, subiectiv, sa se simta compromisa (numai in raporturile lui cu serviciul din care facea parte) nu are relevanta, intrucat legea penala nu ocroteste hipersensibilitatea oamenilor ci comportamentele normale, obiective, ceea ce conduce la concluzia ca o atare afirmatie (*ca este agent secret*) nu are de ce sa compromita pe cineva. *Lipsind caracterul compromitator a unei informatii, pe care am transmis-o lui Cretu Octavian pentru Paun Ioan, lipseste inca un element constitutiv al infractiunii de santaj*, neexistand asadar, nici temeiuri de fapt dar nici temeiuri de drept, care sa conduca la condamnarea mea.

Analizand toate aceste argumente, coraborand intreg materialul probator administrat in cursul cercetarii judecatoresti, se poate trage concluzia ca *faptele imputate nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunii de santaj* si ca instanta de fond a comis o grava eroare de fapt, avand drept consecinta pronuntarea unei hotarari gresite de condamnare.

Remediul procedural il constituie disp.art.385¹⁵ pct.2 lit.d) C.p.p., a caror aplicare presupune :

- ✓ *Admiterea recursului;*
- ✓ *Casarea hotararii fondului;*
- ✓ *Rejudecarea cauzei si achitarea mea, recurent Adrian Nastase, pentru infractiunea prev. de art 13² din L78/2000 raportat la prev art 194 alin 2 C.pen. in baza prev. art 11 pct. 2 lit a) C.pen si art. 10 lit.d) C.pr.pen., avand in vedere lipsa elementelor constitutive ale infractiunii.*

III. Prin hotararea atacata, instanta de fond a dat o gresita incadrare juridica faptei savarsite, motiv de recurs prev. de disp. art. 385⁹ pct. 17 C.pr.pen.

Critica dezvoltata la acest punct al motivelor de recurs vizeaza incadrarea juridica stabilita pentru situatia de fapt, legata de presupusa amenintare a martorului – denuntator Ioan Paun, amenintare “transmisa” prin intermediul martorului Cretu Octavian, facuta cu scopul de a-l determina pe acesta sa retracteze declaratiile date in dosarul nr. 8/P/2006.

In cadrul acestui motiv de recurs voi prezenta o analiza, in paralel, a elementelor constitutive ale infractiunii de santaj, fapta prevazuta de disp. art. 194 alin. 1 si 2 C.pen. rap. la art. 13¹ din Legea nr.78/2000 si cele ale infractiunii de incercare de a determina marturia mincinoasa, fapta prevazuta de disp. art. 261 C.pen.

Astfel, santajul consta in constrangerea unei persoane, prin violenta sau amenintare, sa dea, sa faca, sa nu faca sau sa sufere ceva, daca fapta este comisa spre a dobandi, in mod injust un folos, pentru sine sau pentru altul.

Din definitia de mai sus rezulta ca, sub aspectul *laturii obiective*, infractiunea de santaj presupune *o constrangere prin violenta sau amenintare* prin care subiectul activ urmareste sa determine victima, sa dea, sa faca, sa nu faca sau sa sufere ceva.

Constrangerea poate fi una de natura fizica (prin violenta) sau de *natura morala (prin amenintare)*. Aceasta a doua forma de constrangere implica orice activitate de natura sa inspire o temere persoanei, punand-o in situatia de a nu mai avea resursele morale necesare pentru a se opune pretentiilor faptuitorului. Printre *scopurile urmarite* prin activitatea de constrangere este si acela de a determina victima sa actioneze intr-un anumit fel (“sa faca ceva”).

Prin comparatie, incercarea de a determina marturia mincinoasa este definita ca incercarea de a determina o persoana, prin constrangere ori corupere, sa dea declaratii mincinoase intr-o cauza penala, civila, disciplinara sau in orice alta cauza in care se asculta martori.

Ca si modalitati ale actiunii ilicite, textul de lege stabileste ca *infractiunea se poate comite prin constrangere sau corupere*. Intrucat legiuitorul nu a facut vreo distinctie, rezulta ca acesta a avut in vedere atat constrangerea fizica, dar si *constrangerea morala*.

Din cele mai sus expuse, rezulta cu evidenta ca exista identitate intre cele doua infractiuni la nivelul elementului material al laturii obiective (ambele infractiuni se savarsesc prin *constrangere fizica sau morala*). De asemenea, ambele infractiuni, sub aspectul laturii subiective se savarsesc cu intentie directa, ca forma de vinovatie.

In ce priveste *obiectul infractiunii*, in cazul infractiunii de santaj, obiectul juridic special este format din relatiile sociale care privesc libertatea psihica a persoanei fizice, iar atunci cand elementul material al infractiunii se realizeaza prin violenta, sunt lezate si relatiile sociale care privesc integritatea fizica ori sanatatea subiectului pasiv.

In cazul infractiunii de incercare de a determina marturia mincinoasa, obiectul juridic principal consta in relatiile sociale referitoare la infaptuirea justitiei, in timp ce obiectul juridic secundar consta in relatiile sociale referitoare la attributele fundamentale ale persoanei, integritatea corporala, sanatatea sau libertatea acesteia.

Din analiza comparativa a obiectului juridic putem observa ca infractiunea de incercare de a determina marturia mincinoasa, atunci cand se savarseste prin constrangere, reprezinta o specie a infractiunii de santaj, legiuitorul urmarind sa protejeze, prin aceasta incriminare distincta, sfera relatiilor sociale referitoare la infaptuirea justitiei care ar putea fi afectate prin determinarea unei persoane, prin constrangere sa faca o declaratie mincinoasa in fata autoritatilor.

In mod evident, intrucat prin incriminarea infractiunii de *santaj* se tinde la protejarea unui spectru mai larg de relatii sociale, *sanctionarea acestui gen de fapte este mai aspra*, tinand cont de pericolul social sporit pe care il poate genera acest gen de infractiuni de la caz la caz.

Revenind la situatia de fapt retinuta in rechizitoriu cu referire la aceasta acuzatie, va rog, sa observati ca ea se grefeaza mult mai exact pe definitia infractiunii de incercare de a determina marturia mincinoasa, decat pe cea a santajului.

Astfel, sintetizand acuzatia din rechizitoriu, se retine in sarcina mea ca l-as fi amenintat pe partea vatamata Ioan Paun cu un fapt imaginar, prin intermediul martorului Cretu Octavian, respectiv acela ca va fi „*demascat*” ca fiind ofiter acoperit al unui serviciu de informatii roman, in situatia in care acesta nu isi retracteaza declaratiile date in dosarul nr. 8/P/2006 instrumentat de DNA.

Iata deci ca, analizand strict teoretic acuzatia parchetului, in cauza erau incidente dispozitiile art. 261 C.pen., avand in vedere ca elementele de fapt caracterizau, mult mai exact, incadrarea in infractiunea de incercare de a determina marturia mincinoasa, avand in vedere ca pe rolul DNA se afla, deja inregistrat, dosarul penal nr. 8/P/2006 in care s-au dat declaratii de martori si invinuiti, urmarirea penala fiind inceputa la 07.02.2006.

Era, asadar, cel putin *plauzibila, din punct de vedere teoretic*, o incercare din partea mea de a-l determina pe Paun Ioan, care initial daduse doua declaratii de martor, la 03.02 si respectiv 06.02.2006, in care nu relatase nimic compromitator la adresa familiei Nastase, sa schimbe declaratia din 07.02.2006, data de aceasta data in calitate de invinuit, declaratie in care relatase ca primise, in diferite momente si prin diferite canale, de la familia Nastase, sume de bani totalizand 700.000 de USD, pe care le-a folosit la achizitionarea unor buni din China. In plus, el isi mai aratase disponibilitatea de a se deplasa in China pentru a pune la dispozitia organelor de ancheta, atat a sumelor ramase, cat si a unor documente care probau achizitiile si cheltuielile de transport (aceasta declaratie se regaseste in dosarul nr.8/P/2006).

Exista, asadar, un mobil cat se poate de concret, in incercarea de a-mi apara imaginea si reputatia familiala, de a-l determina pe Paun Ioan, prin presupusa *constrangere*, sa revina la primele declaratii. Acesta *constrangere morala* putea fi realizata si prin *attentionarea* lui ca, mai multe persoane (Jianu Irina Paula, sotia mea Nastase Daniela, Corbeanu Smaranda si mai multi avocati ai cauzei, intre care si avocatul meu de la acea vreme, dl. Diaconescu Gheorghe) stiau, chiar de la el (episodul din China din 2003), de apartenenta sa la un serviciu secret, pentru care lucra sub acoperire in China.

Aducerea la cunostiinta ca una din persoane, in speta Jianu Irina Paula, ar fi avut intentia sa faca publica aceasta calitate, ar fi putut pune presiune pe Paun Ioan care ar fi dat, in primul rand, „*socoteala*” sefilor ierarhici pentru aceasta crasa inabilitate si mai apoi opiniei publice. Inabilitatea venea tocmai de la un om care avea ca sarcina primordiala de serviciu pastrarea anonimitatii fata de public, in exercitarea atributiilor de serviciu.

Ceea ce ramane esential este ca, chiar in situatia retinerii presupusei incercari de a-l determina pe Paun Ioan sa-si schimbe declaratiile, aceasta fapta are *legatura directa* cu

protejarea relatiilor sociale privind infaptuirea justitiei si numai indirect cu relatiile sociale care privesc libertatea psihica a persoanei fizice.

Pentru toate aceste considerente, *apreciez ca in mod gresit instanta de fond a analizat acuzațiile care mi-au fost aduse prin rechizitoriu prin prisma intrunirii elementelor constitutive ale infractiunii de santaj, in cauza fiind incidente disp. art. 334 C.pr.pen., privind schimbarea incadrării juridice a faptei.*

Remediul procedural il constituie disp.art.385¹⁵ pct.2 lit.d) C.p.p., a caror aplicare presupune :

- ✓ *Admiterea recursului;*
- ✓ *Casarea hotararii fondului;*
- ✓ *Rejudecarea cauzei si, in conformitate cu disp. art. 334 C.pr.pen., schimbarea incadrării juridice a faptei, din infractiunea prevazuta de disp. art. 194 alin. 1 si 2 C.pen. rap. la art. 13¹ din Legea nr. 78/2000, in infractiunea prev. de disp. art. 261 C.pen.;*
- ✓ *Achitarea mea, recurent Adrian Nastase, pentru infractiunea prev. de disp. art. 261 C.pen. in baza prev. art 11 pct. 2 lit a) C.pen si art. 10 lit.d) C.pr.pen., avand in vedere lipsa elementelor constitutive ale infractiunii, fiind pe deplin valabile argumentele expuse pe larg la pct. II al prezentelor motive de recurs.*

In mod cu totul *subsidiar* si nerenuntand, niciun moment, la motivele de recurs privind NELEGALITATEA hotararii atacate, doresc sa va supun atentiei si cateva *probleme legate de individualizarea pedepsei* aplicate pentru presupusa comitere a infractiunii de santaj. Concentrez aceste probleme intr-un motiv de recurs *subsidiar* pe care-l voi dezvolta in continuare.

IV. Instanța de fond a făcut o greșită apreciere și aplicare a dispozițiilor art.72 și respectiv art.76 lit.b) C.pen. care au condus la o individualizare incorectă a pedepsei ce mi-a fost aplicată, atât sub aspectul cuantumului cât și al modalității de executare, motiv de recurs prev. de art.385⁹ pct.14 C.p.p.

Judecătorii fondului m-au condamnat în baza art.194 alin.1 și 2 C.pen. rap la art.13¹ din Legea 78/2000, cu aplic art.74 alin.2 și respectiv 76 alin.1 lit.b) C.pen. la o pedeapsă de 3 (trei) ani închisoare, iar, în conformitate cu disp. art.86¹ C.pen. au dispus suspendarea sub supraveghere a pedepsei aplicate, pe durata unui termen de încercare de 6 (șase) ani, stabilit conf.art.86² C.pen. Ca pedeapsă accesorie mi-a fost interzis exercitiul drepturilor prev.de art.64 lit.a) teza a II-a și lit.b) C.pen.

S-au dispus, totodată, măsurile de supraveghere prev. de disp.art.86³ alin.1 lit.a) – d) C.pen.

Pentru a aplica această pedeapsă, judecătorii fondului au reținut ca : „*Pedeapsa trebuie să fie justă și echitabilă, corespunzătoare șansei de reeducare pe care o prezintă inculpatul, iar prevenirea generală, ca scop al pedepsei, nu trebuie să impieteze asupra prevenției speciale, scop deopotrivă urmărit prin aplicarea sancțiunii penale*”.

Au mai fost reținute ca circumstanțe atenuante judiciare, în sensul disp.art.74 alin.2 C.pen. : „...gradul de afectare și impactul concret cauzat asupra părții vătămate prin amenințarea cu dezvaluirea publică a pretenției sale calități de ofițer sub acoperire în serviciile speciale, în contextul unui scandal public, deja declansat și în care era implicată și partea vătămată, pentru propria contribuție avută la efectuarea importurilor...”. În acest context, făcând aplicatia disp.art.76 lit.b) C.pen., judecătorii fondului au apreciat ca o pedeapsă de 3 (trei) ani închisoare, sub minimul pedepsei stabilit ca urmare a aplicării disp.art.13¹ din Legea 78/2000 : „...este suficientă și asigură scopul și funcțiile sancțiunii penale”.

Aceleși elemente și temeiuri de individualizare au fost folosite, de judecătorii fondului, pentru stabilirea modalității de executare a pedepsei, prin suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, apreciindu-se ca : „*Reeducarea poate avea loc și fără privarea de libertate*”.

Critic hotărârea judecătorilor fondului sub aspectul cuantumului pedepsei aplicate, de 3 (trei) ani), pe care îl consider prea mare care. În condițiile aplicării disp.art.76 lit.b) C.pen. el poate fi coborât, sub minimul special, dar nu mai jos de 1 (un) an.

Fata de aceasta observatie, va supun atentiei, atat prevederile art.72 C.pen. cu privire la criteriile generale de individualizare, cat si prevederile art.74 lit a) C.pen referitoare la circumstanta atenuanta *privind buna conduita inainte de savarsirea infractiunii*.

Astfel, intre criteriile mentionate in art.72 C.pen., se face vorbire si de *persoana infractorului*, criteriu pe care judecatorii fondului nu l-au tratat in motivarea pedepsei pe care mi-au aplicat-o.

Sigur, este greu sa vorbesc, in nume personal, despre mine si calitatile mele: de cetatean, parinte, sot, profesor universitar, om politic si de stat, insa, sunt nevoit sa o fac, in contextul in care nu am gasit in sentinta nicio apreciere cu privire la aceste elemente, ce tin de persoana si personalitatea mea.

In mod evident, nu am mai avut niciun conflict cu legea penala pana la declansarea sarabandei de plangeri penale (peste 25), cu o evidenta tenta politica, instrumentate in primul rand de D.N.A.

Va rog, sa nu uitati ca am trecut peste sapte ani de anchete si procese penale, in care, iata, in prezenta cauza, a fost angrenata si sotia mea.

Va rog, sa nu uitati ca sunt peste 2500 de zile in care am incercat sa ma apar si sa imi dovedesc nevinovatia, atat in fata organelor de ancheta, cat si in fata instantelor de judecata, unde am fost prezent aproape saptamanal.

In toata aceasta perioada mi-am continuat activitatea didactica, fiind profesor universitar doctor la catedra de Drept International Public a Universitatii din Bucuresti, al Universitatilor *Titu Maiorescu* si *Dimitrie Cantemir* precum si al Universitatii Pantheon Sorbonne din Paris. Am activat, in acelasi timp, in cadrul Institutului de Drept si Relatii Internationale *Nicolae Titulescu* si Institutului International pentru Drepturile omului de la Strasbourg.

Am continuat sa scriu, cu indarjire, atat in presa nationala, fiind editorialist la Jurnalul National, cat si ca eseist si scriitor, in aceasta perioada fiind publicate un numar important de lucrari de specialitate.

De asemenea, mi-am continuat activitatea politica in cadrul P.S.D., pana ce aceasta mi-a fost interzisa de instantele de judecata.

Nu am mai ocupat functii publice de la demisia mea din functia de Presedinte al Camerei Deputatilor din Parlamentul Romaniei, demisie survenita la 15 martie 2006, in plina ancheta penala, desfasurata chiar in acest dosar.

Pana la debutul acestui calvar, am ocupat importante functii publice, fiind Ministru de externe in anii '90, apoi Presedinte al Camerei Deputatilor in doua legislaturi (1992-1996, respectiv dec.2004-martie 2006), Prim Ministru al Guvernului in perioada 2001-2004 si candidat la alegerile prezidentiale din anul 2004, din partea P.S.D. Evident, ca nu puteam ocupa aceste inalte demnitati publice daca nu aveam statura profesionala si morala, adecvate, si daca aceste lucruri nu erau apreciate, atat de electorat cat si de oamenii politici si publici, atat din Romania cat si din strainatate, cu care am intrat in contact in toti acesti 23 de ani de democratie.

Voi depune odata cu motivele de recurs o Presentare a tuturor acestor functii si activitati pentru a mai buna intelegere a celor mai sus consemnate.

Fara indoiala, ca toate aceste elemente pot constitui circumstante atenuante, conform prevederilor art.74 alin.1 lit.a) C.pen., care completeaza circumstantele judiciare retinute de judecatorii fondului si care dau o mai mare greutate, in aprecierea mea, *stabilirii unui quantum al pedepsei mai mic de 3 (trei) ani, pana la o pedeapsa de 1 (un) an, sub care coborarea pedepsei este interzisa prin dispozitii legale - art.76 lit.b) C.pen.*

Critic hotararea judecatorilor fondului sub aspectul modalitatii de executare alese pentru pedeapsa stabilita.

Incep argumentatia cu privire la acest aspect pornind de la dispozitiile art.52 C.pen., care stabilesc ca *scopul pedepsei este prevenirea savarsirii de noi infractiuni*. Aceasta in contextul in care pedeapsa este un mijloc de constrangere, dar si *un mijloc de reeducare*.

In acest context, inteleg sa aduc in fata Dvs aceleasi argumente din prima parte a prezentului motiv de recurs, ca garantii in a va convinge ca, scopul pedepsei aplicate poate fi atins chiar fara executarea ei, prin suspendarea conditionata a executarii pedepsei.

Cu evidenta, in cauza de fata, regimul juridic al suspendarii executarii pedepsei, sub supraveghere (art.86¹ C.pen.), este unul mai aspru decat regimul suspendarii conditionate a executarii pedepsei (art.81 C.pen). NB: singura exceptie o reprezinta reglementarea conditiei care se refera la pedeapsa aplicata care, in cazul prev.de art.86¹ este de 4 ani, deci mai favorabila, in timp ce in cazul art.81 C.pen este de numai 3 ani.

Cu privire la alte conditii lucrurile sunt clare: astfel, in cazul suspendarii sub supraveghere, intervalul de timp stabilit de instanta, care se adauga la quantumul pedepsei inchisorii aplicate, este prevazut *intre 2 (doi) si 5 (cinci) ani*, in timp ce in cazul suspendarii conditionate, *intervalul este unul fix, de 2 (doi) ani, care se adauga la pedeapsa inchisorii aplicate*.

Mai mentionez ca *in cazul suspendarii sub supraveghere este obligatorie aplicarea unor masuri de supraveghere si obligatii, persoanei condamnate, pe toata durata termenului de incercare, in timp ce legea nu prevede astfel de obligatii si masuri de supraveghere in cazul suspendarii conditionate.*

In consecinta, va solicit schimbarea modalitatii de executare, din suspendarea executarii pedepsei sub supraveghere, in suspendarea conditionata a executarii pedepsei.

Fara indoiala, *in subsidiar la subsidiar*, chiar daca veti respinge ambele recursuri si veti mentine solutia primei instante, va rog, sa faceti in cauza aplicatia disp.art.86⁵ alin.2 C.pen. care v-ar da posibilitatea ca, prin trimitere la disp.art.85 alin.1 C.pen. - *daca in urma contopirii*, cu restul de pedeapsa de 14 luni inchisoare, aplicata prin sentinta din dosarul nr.514/1/2009 – *Trofeul Calitatii* si fara aplicarea unui spor, *pedeapsa nu depaseste 3 ani*, sa dispuneti aplicarea disp.art.86¹ C.pen. si cu privire la pedeapsa rezultanta.

Avand in vedere toate aceste argumente, va rog, sa dati eficienta *remediul procedural* prev.de disp.art.385¹⁵ pct.2 lit.d) C.pen., a caror aplicare presupune :

- ✓ *Admiterea recursului;*
- ✓ *Casarea hotararii atacate;*
- ✓ *Rejudecarea de catre Dvs., sub aspectul reindividualizarii pedepsei aplicate, in sensul reducerii ei pana la 1 (un) an inchisoare, cu aplicarea disp.art.81 C.pen., privind suspendarea conditionata a pedepsei.*

In finalul motivelor de recurs, va rog, sa nu uitati ca: „ *Sunt momente cand trebuie sa inveti din greseli si sa te lupti sa ramai de partea cea buna...* ” (Prefata la lucrarea *Exercitii de libertate* – Adrian Nastase, Editura Jurnalul, Bucuresti, 2012). Asta incheie sa fac acum, in aceste momente dificile pentru mine si pentru familia mea, pentru toti cei care cred in justitie, in credibilitatea si corectitudinea ei.

In numele lui si al acestora, va rog, Onorate Doamne Judecator *sa respingeti recursul DNA, ca NEFONDAT* si, asa cum spunea un distins avocat si editorialist, dl Marian Nazat, intr-un fulminant articol despre relatia judecator - procuror, sa *nu legati funia* (actiunea penala) *la parul procurorului* pentru ca *riscam ca justitia sa se sinucida prin spunzurare !!!*

Voi sustine ca, din pacate, limita dintre a investiga si de a persecuta este foarte delicata, mai ales astazi, cand justitiei ii sunt impuse performante precum celeritatea in detrimentul aflarii adevarului, solutionarea si nu judecarea, imaginea in contrapartida cu dreptatea.

Va rog, la judecarea acestei cauze, sa va supuneti acestor adevaruri si convingerii Dumneavoastra intime.

Va multumesc,

NASTASE ADRIAN

Prin avocati,

Ion Cazacu, Lucian Bolcas, Adrian Miclescu

LUMEA JUSTITIEI.RO